

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Žiškové a soudců JUDr. Lenky Kaniové a JUDr. Josefa Baxy v právní věci žalobkyně **I., s. r. o.** (dříve G., spol. s r. o.), zastoupené JUDr. Alexandrem Klimešem, advokátem se sídlem U Bulhara 3, 110 00 Praha 1, proti žalovanému **Finančnímu ředitelství v Praze** se sídlem Žitná 12, 120 00 Praha 2, proti rozhodnutí ze dne 20. 2. 2002, č. j. 9976/01-130, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 30. 4. 2004, č. j. 28 Ca 337/2002-39,

t a k t o :

Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 30. 4. 2004, č. j. 28 Ca 337/2002-39, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Platebním výměrem ze dne 15. 3. 2000, vydaným pod č. j. 31383/00/034914/1635, vyměřil Finanční úřad v Kolíně žalobkyni nadměrný odpočet na dani z přidané hodnoty za zdaňovací období květen roku 1999 ve výši 13 252 Kč, ačkoli žalobkyně sama ve svém daňovém přiznání uplatnila nadměrný odpočet ve výši 865 312 Kč. Odvolání žalobkyně proti tomuto platebnímu výměru zamítl žalovaný svým rozhodnutím ze dne 20. 2. 2002.

Žalobu, již žalobkyně brojila proti rozhodnutí žalovaného, Městský soud v Praze zamítl. K námitce zpochybňující řádné doručení platebního výměru uvedl, že ačkoli postup při doručování vzbuzuje určité pochybnosti, je zjevné, že žalobkyně se s ním seznámila předtím, než požádala o jeho přezkoumání (žádost přitom byla v její prospěch posouzena jako odvolání), a vznesla proti němu přiléhavé věcné výhrady; nesprávný postup při doručování tak neměl vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. I jinak správce daně postupoval správně: jelikož u něj vznikly pochybnosti o výši daňové povinnosti uvedené v daňovém přiznání, vyzval žalobkyni dne 7. 7. 1999 podle § 43 zákona ČNR č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků (dále jen „daňový řád“, „d. ř.“), k prokázání oprávněnosti nároku na odpočet daně. Tato výzva ještě nemusela obsahovat žádné konkrétní pochybnosti: ty správce daně vyjádřil až ve výzvě ze dne 21. 12. 1999 podle § 31 odst. 9

daňového řádu, na niž však žalobkyně nijak nereagovala. Žalobkyně se mýlí ve svých úvahách o přesouvání důkazního břemene: správce daně dostal své povinnosti podle § 31 odst. 8 písm. c) d. ř., a jelikož žalobkyně jeho pochybnosti o průběhu obchodu mezi ní a společností K., s. r. o., nevyvrátila, správce daně důvodně neuznal jí uplatněný nárok na odpočet. Správce daně ostatně provedl veškeré důkazy předložené žalobkyní a postupoval v úzké součinnosti s ní. Výslech svědků nebyl proveden v rámci daňové kontroly; i pokud mu tedy žalobkyně nebyla přítomna, nemohl tím být porušen § 16 odst. 4 písm. e) d. ř. Úhrnem městský soud zhodnotil důkazní řízení jako řádně provedené a ztotožnil se s právním závěrem, který z něj správce daně vyvodil. Jelikož řízení před správcem daně netrpělo namítanými vadami, nepochybil ani žalovaný, pokud žádné vady – jak mu žalobkyně vytýkala – neshledal a nenapravil.

Proti rozsudku Městského soudu v Praze podala žalobkyně kasační stížnost, svým obsahem naplňující důvody podle § 103 odst. 1 písm. b) a d) soudního řádu správního (vady řízení před správním orgánem a nepřezkoumatelnost rozhodnutí soudu). V první námitce žalobkyně nesouhlasila s tím, že by nesprávné doručení platebního výměru nemělo vliv na zákonnost. Rozhodnutí vydaná v daňovém řízení jsou pro příjemce právně účinná jen tehdy, jsou-li jim řádně doručena nebo sdělena (§ 32 odst. 1 d. ř.); písemnosti určené právníkům osobám se přitom doručují osobám oprávněným za ně jednat či přijímat písemnosti (§ 17 odst. 9 d. ř.). Je-li na doručence zfalšován podpis statutárního orgánu žalobkyně, nebyl platební výměr doručen řádně. Nesprávné doručení nebylo zhojeno ani tím, že žalobkyně po uplynutí lhůty k podání odvolání požádala o přezkoumání platebního výměru: tento její úkon svědčí jen o tom, že statutární orgán se s obsahem výměru v mezidobí seznámil (prostřednictvím fotokopie vydané správcem daně, což nelze považovat za doručení). Žalovaný tedy pochybil, pokud žádost o přezkoumání platebního výměru překvalifikoval na odvolání, a soud v tomto pochybení setrval.

Ve druhé námitce se žalobkyně věnovala povaze a obsahu výzev správce daně ze dne 7. 7. 1999 a 20. 12. 1999. Výzva ve vytýkacím řízení podle § 43 odst. 1 musí ctít nejen § 32 odst. 2 písm. d) daňového řádu – ukládanou povinnost lze ostatně vyslovit jen ve výroku rozhodnutí – ale též jeho § 2 odst. 1, čl. 2 odst. 3 Ústavy České republiky a čl. 2 odst. 2 Listiny základních práv a svobod (dále jen „Listina“), a obsahovat konkrétní pochybnosti správce daně. V rámci vytýkacího řízení nelze vydávat jakési další výzvy podle § 31 odst. 9 d. ř.; k tomu žalobkyně odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 11. 2004 ve věci sp. zn. 5 Afs 14/2004. Pokud správce daně neměl konkrétní pochybnosti, neměl zahajovat vytýkací řízení, nýbrž daňovou kontrolu.

Třetí námitka se týká důkazního břemene, dokazování a skutkového stavu z něj vzešlého. Žalobkyně zde popsala zjištěné skutečnosti; zejména zdůraznila, že pan M. S., který popřel pravost svého podpisu na nájemní smlouvě a na kupní smlouvě mezi žalobkyní a společností K., s. r. o., byl vyslechnut bez přítomnosti osoby jednající za žalobkyni, a tedy v rozporu s § 16 odst. 4 písm. e) d. ř., jakož i s § 7 odst. 1 d. ř. a s čl. 38 odst. 2 Listiny. Toto pochybení je o to závažnější, že zde zjevně existoval rozpor mezi výpovědí pana S., který kromě podpisu popřel i jakoukoli spojitost své osoby se společností K., s. r. o., ačkoli podle výpisu z obchodního rejstříku byl na základě dokladů se svým ověřeným podpisem od 15. 3. 1999 zapsán jako společník a jednatel této společnosti. Výpis z obchodního rejstříku je přitom veřejnou listinou a jeho obsah se považuje za pravdivý, není-li prokázán opak. Při takto zjevném rozporu jediného důkazu obou správních orgánů s veřejnou listinou nelze přisvědčit soudu v tom, že správce daně splnil svou důkazní povinnost. Správce daně tak nevyvrátil ani to, že společnost K., s. r. o., uskutečnila

pro žalobkyni zdanitelné plnění, na jehož základě žalobkyně mohla uplatnit nárok na nadměrný odpočet daně. Daňový doklad předložený žalobkyní byl zpochybněn pouze výpovědí pana S., která je však v rozporu s veřejnou listinou; na tento rozpor se správce daně vůbec svědka nedotázal. Jestliže svědek vypovídal pravdivě, znamená to, že zápis do obchodního rejstříku byl proveden na základě zfalšovaných dokladů, pan M. K., který byl podle obchodního rejstříku jednatelem od 13. 1. do 15. 3. 1999, byl jednatelem i po tomto datu, tedy v době prodeje strojů na uzenářskou výrobu, a daňový doklad vystavil plátce daně, což lze prokázat postupem podle § 31 odst. 4 d. ř. Jestliže svědek vypovídal nepravdivě a zápis v obchodním rejstříku odpovídá skutečnosti, pak lze i zde důvodně předpokládat, že dodavatelem strojů byla společnost K., s. r. o., a žalobkyně měla nárok na odpočet. Správce daně pochybil i při výslechu pana K.: ačkoli měl pochybnosti o uskutečnění obchodního případu, zjišťoval jen to, co vyplývá z mandátní smlouvy mezi panem K. a panem S., a ověřoval doklady o předání peněz za stroje.

Nepřezkoumatelnost rozhodnutí soudu spatřovala žalobkyně v tom, že se městský soud řádně nevypořádal s jejími četnými námitkami proti postupu správce daně (porušení § 31 odst. 4, § 2 odst. 3 a § 46 odst. 2 d. ř.) a proti nepřezkoumatelnosti jeho rozhodnutí, jakož i proti postupu žalovaného (ani on nenapravil vady, jichž se dopustil správce daně: nepřizval žalobkyni k odvolacímu řízení, neseznámil ji se všemi důkazními prostředky, neprovedl jejich hodnocení, nevypořádal se se všemi důvody odvolání, zejména s námitkou o nedoručení platebního výměru a s tvrzením žalobkyně o rozporu mezi výpovědí pana S. a výpisem z obchodního rejstříku) a proti nepřezkoumatelnosti jeho rozhodnutí (není tu uvedeno, jaký myšlenkový postup a jaké důkazy vedly žalovaného k názoru, že odvolání žalobkyně není důvodné).

Pro všechny uvedené důvody by měl být rozsudek městského soudu zrušen a věc by mu měla být vrácena k dalšímu řízení.

Kasační stížnost je důvodná.

Nejprve je třeba zdůraznit, že rozsudek městského soudu není nepřezkoumatelný: soud se v něm vyslovil ke všem námitkám vzneseným žalobkyní. Jejich jádro spočívalo v námitkách proti postupu správce daně v I. stupni; zde soud žádná pochybení neshledal. Zabýval se otázkou doručení platebního výměru; poté se vyjádřil ke způsobu, jakým správce daně vyzýval žalobkyni k odstranění pochybností a k předložení důkazů, které by prokázaly její tvrzení, k rozsahu, v jakém žalobkyni a správce daně tížilo důkazní břemeno, ke způsobu, jakým správce daně seznamoval žalobkyni se shromážděnými důkazními prostředky, obecně k vedení daňového řízení i k myšlenkovému postupu správce daně, jak plyne z jeho jednotlivých úkonů v daňovém řízení. Námitky žalobkyně směřující proti žalovanému pak pramenily z toho, že žalovaný nesprávně přehlédl vady řízení v I. stupni; jelikož pak městský soud sám v řízení před správcem daně v I. stupni žádné vady neshledal, mohl se omezit toliko na stručný závěr o tom, že ani žalovaný své povinnosti neporušil.

Důvodná není ani námitka týkající se vlivu nesprávného doručení platebního výměru na zákonnost rozhodnutí správce daně v I. stupni, a tím i na zákonnost rozhodnutí žalovaného. Okolnosti doručování, jak byly vyliceny již ve správním řízení, jsou značně pochybné; správce daně ani žalovaný přitom nepopřeli tvrzení žalobkyně o tom, že nebylo doručeno řádně. Významné je však to, že správní orgány se ani nepokoušely pochybnosti žalobkyně vyvracet: naopak se pro přetrvávající pochybnosti přiklonily k řešení ve prospěch žalobkyně a její podání projednaly jako řádné odvolání. Toto řešení je z hlediska ekonomie řízení jisté

vhodnější, než kdyby správce daně vedl dokazování o tom, kdo vlastně onu spornou doručenkou podepsal, a případně opětovně doručoval platební výměr, s jehož obsahem byla žalobkyně již obeznána. Taková shovívavost v úsudku, zda byla naplněna formální procesní pravidla, je samozřejmě na místě jen tehdy, je-li to ve prospěch účastníka; v projednávané věci tomu tak je. I pokud tedy doručenka nesplňuje všechny zákonné požadavky, tato vada nijak neovlivnila zákonnost obou správních rozhodnutí. Podstatné je, že žalobkyně se seznámila s platebním výměrem (a co je důležitější, v průběhu řízení v I. stupni též s důvody, které správce daně vedly k vyměření daně v dané výši) a vznesla proti němu odůvodněné námitky; těmi se pak žalovaný zabýval stejně, jako kdyby byly podány již v třicetidenní lhůtě od původního doručení v březnu 2000 na adresu v M.

Žalobkyni nelze přisvědčit ani potud, pokud zpochybňuje zákonnost výzev správce daně co do jejich počtu i co do jejich obsahu. V průběhu daňového řízení adresoval správce daně žalobkyni dvě výzvy: v první výzvě ze dne 7. 7. 1999 ji vyzval podle § 43 d. ř. k odstranění vzniklých pochybností o oprávněnosti jejího nároku na odpočet daně z přidané hodnoty, který uplatnila v přiznání k této dani za měsíc květen 1999. Žalobkyně se domnívá, že výzva nebyla dostatečně konkrétní; podle názoru soudu však v této fázi řízení stěží mohla být konkrétnější, neboť správce daně měl k dispozici pouze daňové přiznání, z něž nejsou zřejmé žádné bližší údaje o účetnictví žalobkyně a o jejím hospodaření. Výzva by jistě neobstála, kdyby byla pouze citací slov daňového řádu, který v § 43 odst. 1 vztahuje pochybnosti obecně k „*daňovému přiznání*“, „*dokladům*“, „*údajům*“ a „*nejjasnostem*“; správce daně se však ve své výzvě zaměřil na konkrétní údaj uvedený v daňovém přiznání, a sice na údaj o nadměrném odpočtu. Žalobkyně ostatně na tuto výzvu adekvátně reagovala a předložila faktury, pokladní doklady a smlouvy vztahující se k obchodnímu případu, v souvislosti s nímž zpochybňovaný nárok uplatnila. Druhá výzva s datem 20. 12. 1999 směřovala „*ke splnění důkazní povinnosti podle § 31 odst. 9*“ daňového řádu. Správce daně ji odůvodnil tím, že se v dosavadním průběhu řízení nepodařilo dostatečně ověřit uskutečnění zdanitelného plnění mezi žalobkyní a společností K., s. r. o.; vyzval proto žalobkyni, aby věrohodným způsobem prokázala uskutečnění tohoto plnění. Pokud žalobkyně vytýká této výzvě neurčitost či nekonkrétnost, mýlí se: výzva se týkala jediného obchodního případu, a byla tedy konkrétní dostatečně. Není pak věci správce daně, aby daňovému subjektu naznačoval, jakými důkazními prostředky má svá tvrzení podložit.

Žalobkyně namítá i to, že druhá výzva vůbec neměla být vydána; domnívá se, že správce daně touto výzvou na žalobkyni nezákonně přesunul důkazní břemeno, a že pokud i nadále měl tvrzení žalobkyně za neprokázaná, měl zahájit daňovou kontrolu. Žalobkyně tím, zdá se, naznačuje, že ve vytýkacím řízení má správce daně „právo“ na jedinou výzvu, a pokud na ni daňový subjekt reaguje, nemůže jej již vyzývat k doplnění dalších skutečností; tak tomu však není. Vyzvat daňový subjekt k prokázání skutečností ve smyslu § 31 odst. 9 d. ř. může správce daně v kterékoli fázi daňového řízení, pokud provádí dokazování; dokazování přitom není omezeno jen na daňovou kontrolu. Vytýkací řízení a daňová kontrola se jistě v mnohém liší – především v tom, v jakých etapách daňového řízení se mohou uplatnit; obě tyto činnosti správce daně však vyžadují dokazování. Úprava vytýkacího řízení neobsahuje zvláštní ustanovení o dokazování: provádět dokazování ve vytýkacím řízení (což zahrnuje i výzvy daňovému subjektu k předložení či navržení důkazních prostředků) tak lze pouze podle § 31 d. ř. Není správná domněnka žalobkyně, podle níž je na místě zahájit daňovou kontrolu vždy tehdy, pokud daňový subjekt napoprvé nevyvrátí pochybnosti správce daně ve smyslu § 43 d. ř. Vytýkací řízení je institutem určeným právě k přezkoumávání správnosti daňového přiznání ve fázi před vyměření daně a k tomuto účelu nejvhodnějším; pozbývalo by tak smyslu, kdyby mělo být omezeno na jedinou výzvu správce daně. Daňová kontrola

může být zahájena kdykoli; na rozdíl od vytýkácího řízení však neslouží k odstranění pochybností vyvolaných určitým dílčím údajem daňového přiznání, nýbrž k povšechnému přezkoumání okolností rozhodných pro správné stanovení daně. Pokud se pochybnosti správce daně ve věci žalobkyně vztahovaly k jedinému obchodnímu případu, nebylo by ani účelné zahajovat daňovou kontrolu. Odkaz na výňatek z textu rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ve věci 5 Afs 14/2004 je zde nepřipadný: šlo tu o první výzvu adresovanou daňovému subjektu, která však byla natolik obecná, že ji soud nepovažoval za způsobilou k zahájení vytýkácího řízení, nýbrž ji posoudil jako úkon v rámci daňové kontroly. V projednávané věci byly ovšem vydány výzvy dvě, obě dostatečně konkrétní v dané fázi daňového řízení; situace je tedy jiná než v citovaném textu.

Žalobkyni je však třeba přisvědčit v té námitce, v níž vytýká správci daně, že provedl výsledky svědků, aniž o tom žalobkyni uvědomil. Ačkoli právo klást svědkům a znalcům otázky při ústním jednání a místním šetření je v daňovém řádu výslovně upraveno a systematicky zařazeno v ustanovení § 16 pojednávajícím o daňové kontrole, neznamená to, že tam, kde je dokazování prováděno mimo daňovou kontrolu, je daňový subjekt tohoto práva zbaven. Toto právo naopak plyne již z obecné zásady součinnosti správce daně s daňovým subjektem v průběhu daňového řízení (§ 2 odst. 2 a 9 d. ř.); je přitom lhostejné, zda je svědek vyslýchán v průběhu daňové kontroly nebo vytýkácího řízení (k tomu srov. rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 11. 2004, č. j. 5 Afs 14/2004-60, www.nssoud.cz, na něž ostatně sama žalobkyně odkazuje, byť v jiné souvislosti). Svědecká výpověď, k níž nebyl daňový subjekt přizván, je tak důkazem pořízeným v rozporu se zákonem (srov. rozhodnutí Krajského soudu v Brně ze dne 15. 3. 2004, č. j. 30 Ca 324/2001-39, publikované pod č. 255/2004 Sb. NSS; ze setrvalé judikatury Ústavního soudu srov. např. nález ze dne 29. 10. 2000 ve věci sp. zn. II. ÚS 232/02). Právo být přítomen výsledku svědka ve své věci je ostatně vlastní všem procesním řádům: právě přítomnost účastníka při svědeckém výsledku a možnost klást svědkovi otázky totiž účinně umožňuje posouzení věrohodnosti jednotlivých důkazních prostředků a významně přispívá ke zjištění skutečného stavu věci.

Nedodržení tohoto formálního pravidla mělo ve věci žalobkyně i faktické dopady: jak žalobkyně správně uvádí, proti všem listinným důkazům stojí toliko výpověď svědka pana S. V ní svědek popíral, že by kdy něco podepsal za společnost K., s. r. o., a dokonce tvrdil, že mu tato společnost vůbec není známa; s ohledem na výpis z obchodního rejstříku, podle něž byl pan S. dne 15. 3. 1999 zapsán jako jednatel společnosti, přičemž plně splatil svůj vklad ve výši 100 000 Kč, je tato výpověď přinejmenším zarážející. Správce daně se s tímto nesouladem nijak nevypořádal, a skutečný stav věci tak zůstal neobjasněn; je přitom pravděpodobné, že přítomnost osoby jednající za žalobkyni u výsledku svědka by přispěla k odstranění nejasností. Podobně by ku prospěchu věci byla i přítomnost daňového subjektu u výsledku pana K.: právě on se žalobkyní jednal a byl přitom smluvně vázán i vůči společnosti K., s. r. o., jednající panem S. (tak se to alespoň jeví z mandátní smlouvy založené ve správním spisu). Žalobkyně správně podotýká, že jí správce daně nemůže přičítat k tíži pozdější nekontaktnost pana K., pokud se při prvním výsledku tohoto svědka konaném dne 9. 9. 1999 spokojil s obecným tvrzením o tom, že prodejem strojů na uzenářskou výrobu pověřila pana K. „firma K.“, a blíže se nezajímal o to, kdo za zmíněný subjekt jednal. I zde by přítomnost daňového subjektu a jeho případné otázky byly jen na místě.

Skutkový stav nebyl ve věci žalobkyně uspokojivě zjištěn a jí uplatněný nárok na nadměrný odpočet spolehlivě vyvrácen; tvrzení žalobkyně byla přitom zpochybněna

zejména výpovědi pana S., aniž ovšem správce daně umožnil žalobkyni tuto výpověď vyvrátit nebo na ni jakkoli reagovat. Za takové situace, kdy přetrvává rozpor mezi jednotlivými důkazními prostředky, musí správce daně doplnit dokazování; musí přitom žalobkyni umožnit přítomnost při výslechu svědků.

Městský soud v Praze pochybil, pokud správci daně, resp. žalovanému, popsaná pochybení nevytkl; Nejvyšší správní soud proto jeho rozsudek zrušil a vrátil věc Městskému soudu v Praze k dalšímu řízení, v němž bude městský soud vázán právním názorem vysloveným v rozsudku zdejšího soudu (§ 110 odst. 3 s. ř. s.). V novém rozhodnutí o věci rozhodne městský soud i o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 110 odst. 2 s. ř. s.).

Jen na okraj Nejvyšší správní soud podotýká, že Městský soud v Praze postupoval nesprávně, pokud usnesením ze dne 6. 12. 2004 rozhodl o procesním nástupnictví žalobkyně a vyslovil, že v řízení bude pokračováno se společností I., s. r. o., se sídlem H. 417. Z odůvodnění je patrné přesvědčení městského soudu o tom, že společnost G., spol. s r. o., se sídlem M. 96, zanikla, a ztratila tak ve smyslu § 107 odst. 3 o. s. ř. způsobilost být účastníkem řízení; nic takového se v této věci ale nestalo. Jak je zřejmé z výpisu z obchodního rejstříku, žalobkyně ke dni 26. 9. 2003 změnila svou obchodní firmu (dříve G., spol. s r. o., poté I., s. r. o.) a sídlo (dříve M. 96, okres K., poté H. 417); rozhodně však nebyla vymazána z obchodního rejstříku, což je pro zánik právnické osoby nezbytné (§ 68 odst. 1 obchodního zákoníku). Výmazu obchodní společnosti z obchodního rejstříku musí předcházet její zrušení 1) s likvidací nebo 2) bez likvidace, pokud a) její jmění přechází na právního nástupce, b) byl zrušen konkurs ve věci společnosti, která nemá žádný majetek, nebo c) byl zamítnut návrh na prohlášení konkursu pro nedostatek majetku (odst. 2 tamtéž). Likvidace u žalobkyně neproběhla; žalobkyně se ani neocitla v konkursním řízení, takže možnosti *sub* 2 b) a c) nepřicházejí v úvahu, a ani její majetek nepřešel na právního nástupce. Změna obchodní firmy a změna sídla nejsou s to přivodit zánik dosavadní právnické osoby a právní nástupnictví osoby jiné: jedná se pouze o změnu ve vnějších znacích právnické osoby, která však nijak nezasahuje do její podstaty a její existence. Nesprávnost právního názoru městského soudu, který jej vedl k rozhodování o procesním nástupnictví, vynikne na příkladu osoby fyzické: fyzická osoba by tak ztrácela způsobilost být účastníkem řízení a soud by musel rozhodovat o jejím procesním nástupci vždy, když by u fyzické osoby došlo v průběhu řízení ke změně příjmení nebo ke změně bydliště; to je zjevně absurdní. Účastenství fyzických a právnických osob v řízení se spravuje obdobnými zásadami; pokud tedy obchodní společnost v průběhu řízení změnila obchodní firmu a sídlo, je vhodné v záhlaví rozhodnutí nadále uvádět údaje původní i změněné; rozhodování o procesním nástupnictví však není na místě.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 18. října 2006

JUDr. Marie Žišková
předsedkyně senátu